Кожного року 24 жовтня світова спільнота відзначає Всесвітній день боротьби з поліомієлітом.

В 1946 - 1958 роках у Закарпатській області як і по всій державі реєструвалися численні випадки захворювань на поліомієліт. У різні роки виявляли від 2 до 305 (в 1957р.) випадків, і проблема набувала соціального характеру із-за виникнення стійкої інвалідності після перенесеного захворювання у 40% випадків. Застосування вакцини в 1959-1960 роках різко знизило захворюваність на поліомієліт. Наслідком масової вакцинальної кампанії 1960 року і подальшої рутинної імунізації стало зниження захворюваності на поліомієліт до нульових рівнів. Не одне покоління українців виросло за цей період, не знаючи, що це за інфекція. Проте, починаючи з 2010 року серед населення області поступово збільшувалася чисельність сприйнятливих до поліомієліту осіб, а середній відсоток охоплення протиполіомієлітною вакцинацією досягнув критичного рівня. Однією із причин таких показників щеплень були зменшені обсяги постачання вакцини в регіони. Значний вплив на охоплення щепленнями мали антивакцинальні настрої в суспільстві, підтримані численними засобами масової інформації та псевдоекспертами, що призвели до появи великої кількості відмов від імунізації дітей проти поліомієліту.

Як наслідок, в Закарпатській області у 2015 р. виявлено 2 випадки гострого в’ялого паралічу (ГВП), викликані циркулюючим поліовірусом вакцинного походження типу 1 (ПВВП1). Хоча, обоє діток повністю видужали, ці випадки можна вважати надзвичайною подією в сфері громадського здоров'я в межах всієї держави.

Наша країна і досі залишається в переліку 17 країн світу, де є ризик спалаху поліомієліту через низький рівень охоплення щепленнями. Транскордонне розташування Закарпатської області, інтенсивні міграційні процеси, нелегальна міграція осіб із Азії та Африки у країни Євросоюзу та ряд вище наведених чинників, створюють реальну загрозу виникнення поліомієліту на території нашого регіону.

Зважаючи на відсутність специфічного лікування поліомієліту, імунізація залишається одним із найважливіших профілактичних заходів збереження здоров’я та гарантією епідемічної безпеки населення, гарантованим, історично підтвердженим та економічно рентабельним методом боротьби з поширенням не лише поліо, а й інших актуальних інфекційних захворювань.